VLG zwart op wit

groepsblad van de scouting Vaandrig Leppink Groep, Enschede

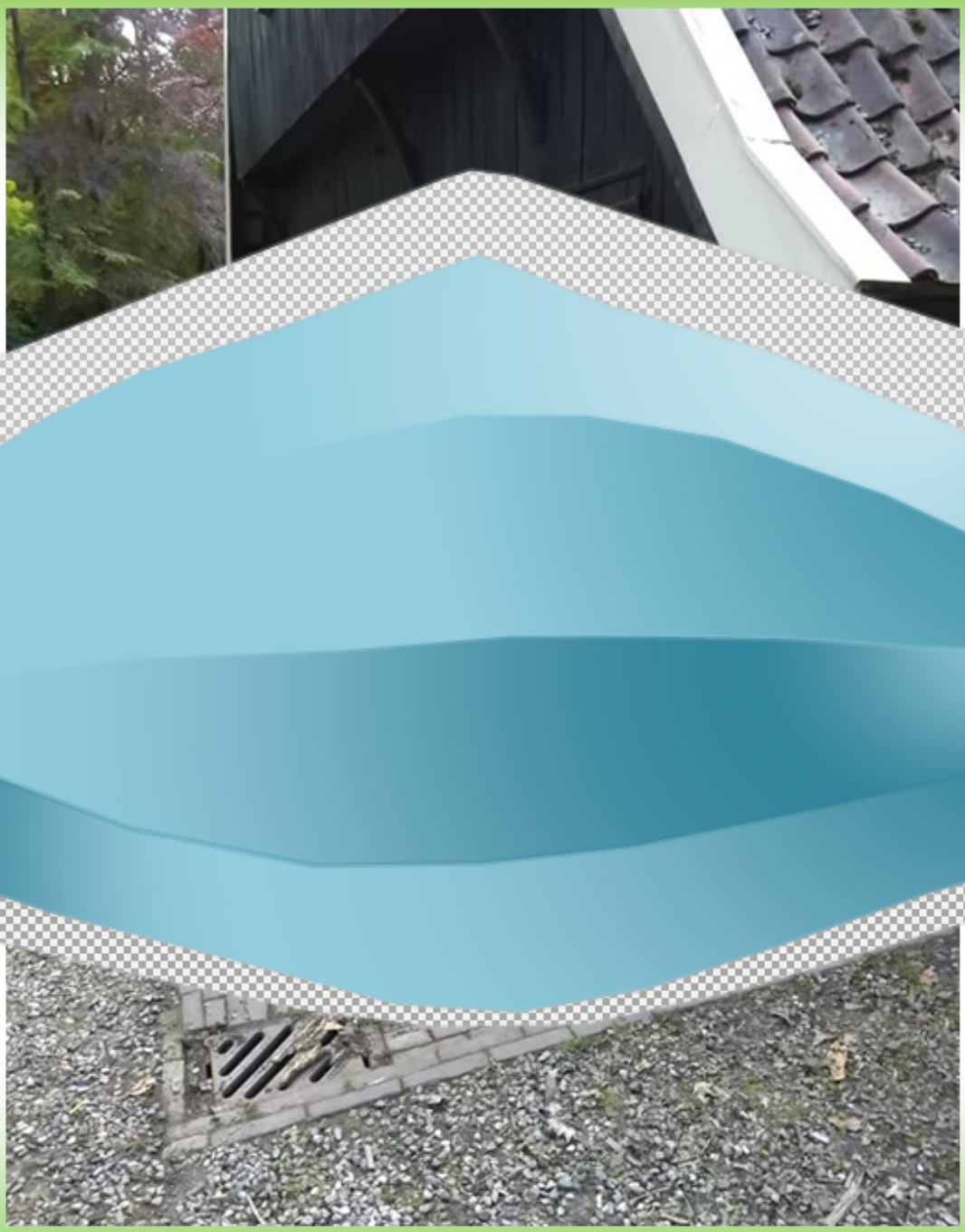

2020 - nr. 2

correspondenten

bevers:	Carmen Oosterloo
blauwe vogels:	Sanne Heemink
meisjes welpen:	Sietske Hiemstra
jongens welpen:	vacant
meisjes scouts (padvindsters):	vacant
jongens scouts (verkenners):	Job Hoogenboom
explorers:	Menno van Lochem
Wamahemoka stam:	vacant
WKD+:	Marcella van Goor
T.R.I.S.:	vacant

redactie

Bart van der Lugt

boek.vlg@hotmail.com

06 4848 9771

Potterstraat 71, 6921 ME Duiven

verspreiding

VLG zwart op wit wordt gepubliceerd via www.vaandrigleppinkgroep.nl. Wil je het groepsblad direct ontvangen, stuur dán even een email naar de redactie, en je kunt als eerste genieten van al het nieuws over ónze VLG.

redactief

Wat leven we toch in een vreemde tijd met z'n allen. We gaan onbewust met steeds meer tegenzin de straat op, en als je ook maar iets te dicht langs iemand loopt, dan is de kans groot dat je zo'n dreigende blik toegeworpen krijg die zegt: blijf uit m'n búúrt. Maar het is vooral die onzekerheid die veel van ons misschien nog wel het meeste raakt, en we vragen ons elke keer weer af; wanneer is dit alles nu eindelijk weer eens achter de rug. Want het lijkt nu al weer ééuwen geleden dat we gewoon naast elkaar konden gaan staan en elkaar een hand of een knuffel mochten geven. En ik kan me helemaal voorstellen dat jullie, als er weer zo'n ernstige minister op TV te zien is geweest je elke week weer afvragen of je dit weekend weer naar 't Stroink mag gaan. En elke keer hoor je wéér die nadruk op die anderhalve meter en op dat handen wassen. Je baalt er zo langzamerhand behoorlijk van en je begint er toch behoorlijk de pest in te krijgen dat je niet eens meer even de stad in mag om gezellig te shoppen, en al die leuke dingen die je zo graag doet mogen verd… óók al niet meer. Maar diep in je hart weet je dat het echt niet anders kan. Dat al die vervelende maatregelen toch echt noodzakelijk zijn, willen we niet tot in volgend jaar moeten leven met de angst voor dat virus. Maar als alles een beetje uitzichtloos lijkt en de ene dag een beetje teveel op de andere begint te lijken, ga dan gewoon eens in je stoel zitten, sluit je ogen en ga denken; zowel naar voren als naar achteren. Denk terug aan al die opkomsten toen je nog met een gerust hart naast elkaar kon zitten, een potje kon stoeien en alles wat jullie verder zoal deden. En als je dat plaatje goed voor ogen hebt, realiseer je dan dat dit alles straks gewoon weer terug zal gaan komen. Misschien niet alles en niet helemaal, misschien duurt het nog even maar ik garandeer jullie; het komt weer terug! En probeer daarna te denken aan al die leuke en spannende dingen die jullie dan weer met elkaar gaan beleven, de zomerkampen die je weer gaat meemaken, het honderdjarig jubileum dat er zo langzamerhand zit aan te komen en alles wat je zelf er nog bij kunt verzinnen. 't Is gewoon een kwestie van volhouden en als iemand dat kan, dan zijn jullie dat wel.

Bart

Onder Ons Gezegd ---------- 4

Van knoop tot koördinaat ---------- 11

voorzitterscolumn ---------- 13

onder ons gezegd

zomerkampen

Ik kan er écht niets aan doen, want ook hier moet in het 'C-woord' weer een keertje gebruiken. Want het 'virus-dat-we-eigelijk-het-liefste-zo-snel-mogelijk-willen-vergeten' had ook een grote invloed op onze zomerkampen. Maar om deze jaarlijkse gebeurtenis (waar iedereen toch zo naar uitkijkt) niet helemaal te vergeten hebben we er twee uitgekozen; een zomerkamp dat wél, en een zomerkamp dat nu juist niet doorging.

Onze verkenners hebben dit jaar de sprong maar gewaagd, en zijn weer eens zoals vanouds op kamp geweest in Ommen. En iemand die dacht dat dit een luie vakantie zou worden, nou die kwam bedrogen uit. Want na de kamp opbouw, allerlei workshops in kampeerhandigheidjes, verschillende uitzendingen van VLG-kampradio, samenwerkingsspelletjes, een vlottenbouw avontuur en de eerste daghike lagen de eerste kampdagen pas achter hen. Wat zullen die jongens moe zijn geweest toen ze weer thuis kwamen. Tja, Gilwell Adas Hoeve in Ommen . . . wie van ons is er eigenlijk niet geweest.

Het zomerkamp van de meisjeswelpen ging helaas niet door. Maar om de pijn toch wat te verzachten hielden zij een speciale themadag. Zij kregen namelijk deze brief in de bus; bezorgd door uilen uiteraard. Bij aankomst werden zij gesorteerd in de verschillende huizen waarna zij gelijk doorgingen met verschillende vakken zoals zwerkbal, verweer tegen de zwarte kunsten en toverdrank. Ook hebben ze een toverstaf gemaakt en cakejes gebakken. En na het avondeten (in mooie kleuren gebakken pannenkoeken) kon natuurlijk een kampvuur niet ontbreken. En na een potje weerwolven in Harry Potter stijl, toverde de sorteerhoed insignes tevoorschijn en was de dag helaas alweer voorbij.

Maarrrrr… ik wil natuurlijk niet vervelend zijn, maar kán dit zo allemaal eigenlijk wel? Iedereen die de Harry Potter boeken heeft gelezen weet dat de tovenaarswereld er héél veel moeite voor doet om hun bestaan voor de muggles verborgen te houden. En wij gooien dit nieuws zómaar op facebook! Dus, voor de zekerheid nog even het volgende.

Kijk eens naar dit kruisje

Blijf kijken.

Blijf kijken!

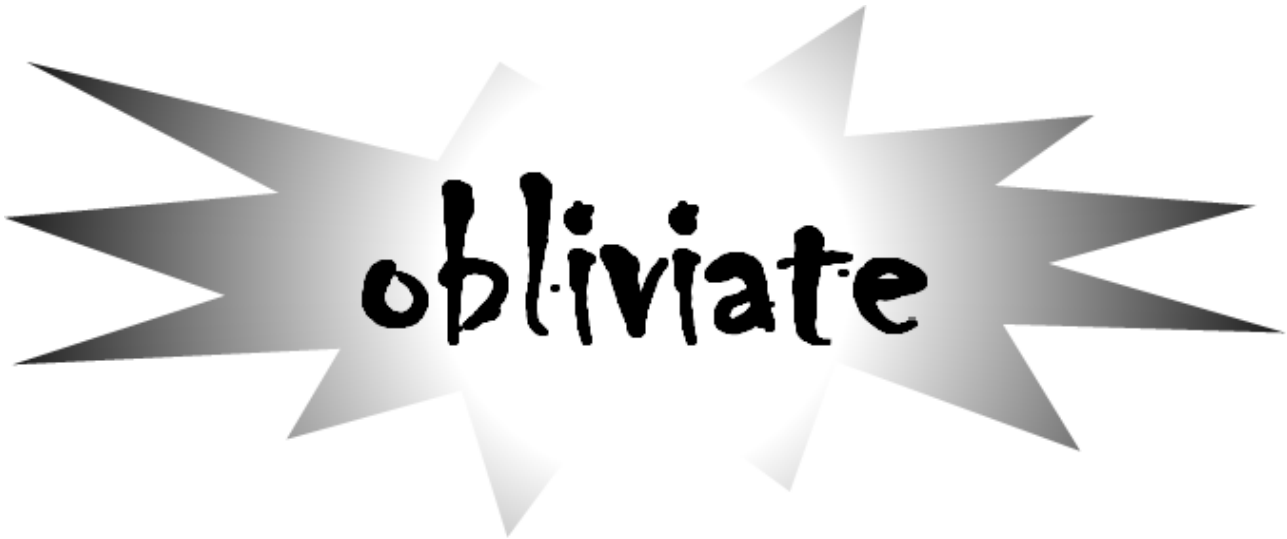

kaarten tekenen

Normaal gaan we er, met de kaart in de hand op uit. Onze jongenswelpen hadden er echter iets op gevonden om op 't Stroink te blijven en toch iets met kaarten te kunnen doen. Ze maakten ze namelijk zelf. En niet met pen en papier (immers, dat zou té gemakkelijk zijn geweest) maar met allerlei spullen uit het bos.

Zullen we afspreken elkaar om acht uur te ontmoeten bij die bocht in de weg en dan samen naar die uitkijktoren te lopen?

ons clubhuis

Het hebben van een eigen clubhuis heeft ontzettend veel voordelen. Maar er zijn ook een paar (zeg maar gerust tienduizend) nadelen waar je zo af en toe mee te maken krijgt. Ons clubhuis lekt namelijk behoorlijk. En nee, gelukkig géén water maar warmte. Het dak van ons clubhuis is namelijk in slechte staat en het ontbreken van isolatie leidt tot hoge stookkosten. Daarom is dit jaar meegedaan aan club support van de Rabobank. De opbrengst hiervan zal worden gebruikt om het dak van het clubhuis te herstellen en te isoleren.

Vijfhonderd euro staat gelijk aan zo'n vijfhonderd dakpannen… nu de overige 9.500 nog.

JOTA-JOTI

Ons clubhuis is al héél erg oud. Al honderden jaren geleden zijn de beide schuren op erve 't Stroink gebouwd om te worden gebruikt voor het boerenerf dat 't Stroink in die tijd nog was. De schuren zijn in de loop van ál die jaren natuurlijk regelmatig gerepareerd, maar in oktober werd er een wel héél erg modern iets aan toegevoegd… een internetmodem. Uiteraard kúnnen we met z'n allen niet meer zonder internet, en het komt ook bijzonder goed van pas als we bijvoorbeeld deelnemen aan de JOTA-JOTI. Immers, JOTI staat voor 'jamboree on the internet'. JOTA staat overigens voor 'jamboree on the air' en daarvoor heb je toch wel iets meer nodig; een zo hoog mogelijke antenne. En laat nu dat hetgeen zijn waar onze verkenners zich al aan het voorbereiden zijn. Zij bouwden in datzelfde weekend namelijk 'De hoogste driepoot ever'. En daar stonden ze, gloeiend van trots bij de door hen gepionierde zeven en een halve meter hoge driepoot waar ook nog eens een zeven meter lange vlaggenmast is gezet. Helemaal klaar om er volgend jaar ook nog eens een antenne bovenop te zetten.

JOTA

JOTI

Sinterklaas

Wie er (figuurlijk gesproken uiteraard) ook dit jaar niet bij de VLG was wég te slaan was Sinterklaas. Ook hij moest zich uiteraard houden aan ál die maatregelen die op dit moment over ons afgeroepen zijn, maar had hiervoor een originele oplossing bedacht. Hij werkte dit jaar thuis maar was tóch bij de meisjeswelpen aanwezig door middel van een videoboodschap. Hierin bedankte hij de meisjes voor hun inzet en prees hij de leiding voor hun doorzettingsvermogen in deze corona tijd. En uiteraard waren er óók cadeautjes; een zaklamp zodat iedereen in deze donkere tijden hun eigen lichtje bij zich kon hebben.

de boerenkoolmaaltijd

Het is een traditie die teruggaat tot 1946. Dus al drie en zeventig keer eerder verzamelden de leden van onze groep zich aan 't einde van het jaar om gezamenlijk van de boerenkoolmaaltijd te genieten. In het clubhuis werd een feestelijke tafel gedekt, de kookploeg werkte zich ál die jaren letterlijk in 't zweet om in grote pannen deze lekkernij klaar te maken (en kon daarna geen boerenkool meer zien, maar dat hoorde je ze natuurlijk nooit zeggen) en als deze groene godenspijs was uitgeserveerd hoorde je overal om je heen het tevreden geknor van magen die tot 't randje toe werden gevuld. En aan 't einde van 2020… bleven diezelfde magen helaas leeg. Want voor wie het nog niet wist, dit jaar grijpt het je-weet-wel virus diep in in ons dagelijks leven. En wat door velen al werd gevreesd, is helaas werkelijkheid geworden; we moesten het in 2020 zónder onze vertrouwde boerenkoolmaaltijd doen. De combinatie van de anderhalve meter afstand en een beperkt aantal mensen bij elkaar in één ruimte maakt het nu eenmaal onmogelijk om al onze leden tegelijkertijd in het clubhuis aan een tafel te krijgen. Het enige alternatief was om jullie allemaal buiten neer te zetten, maar vreemd genoeg was niemand daar enthousiast over. Er zat dus niets anders op dan onze boerenkoolmaaltijd maar een jaartje over te slaan.

everything that has a beginning, has an end

Dit jaar komt er eveneens een einde aan een andere traditie; die van het groepsblad. Het eerste exemplaar van het eerste blad (we hebben er nu in totaal vijf gehad) rolde van de persen in de dertiger jaren van de twintigste eeuw, en het laatste exemplaar van het laatste jaar heb je nu voor je. Ik heb als eindredacteur de afgelopen jaren met veel plezier 'VLG zwart op wit' gemaakt en wil iedereen die haar of zijn medewerking heeft verleend hiervoor hartelijk bedanken.

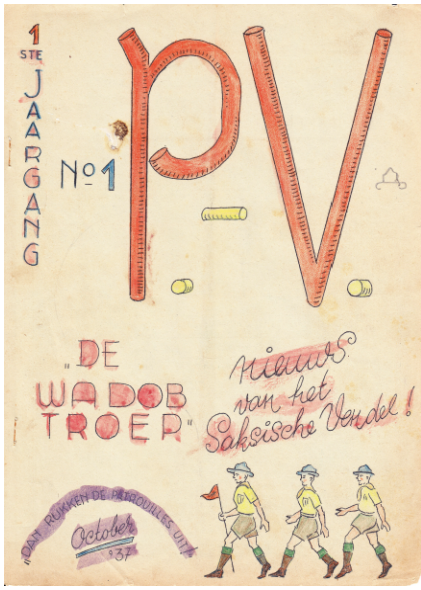

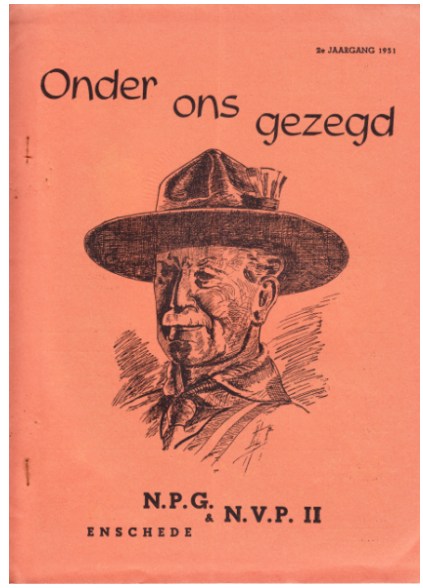

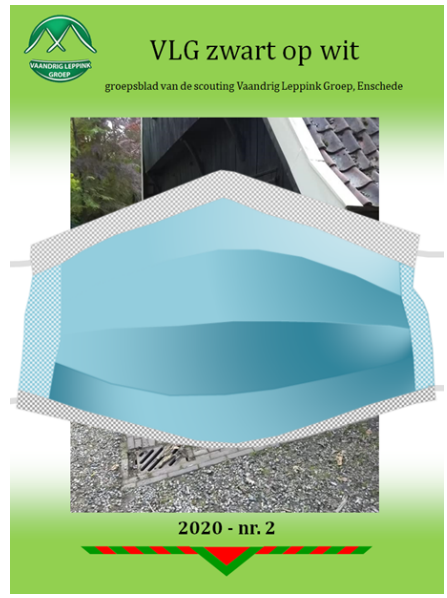

van knoop tot koördinaat

scouteren in coronatijd

Het vervelende van deze corona tijd is, dat het lastig is om te bedenken wat je gaat doen. Ik heb het hier uiteraard over de scouting activiteiten. Gedeeltelijke loc downs maken het er op uit gaan vrijwel onmogelijk, dus er moet iets verzonnen worden dat we met het zelfde gemak binnen kunnen doen; binnen in het clubhuis of, als dat óók al niet meer mag gewoon thuis. Dus ik begon me af te vragen wat ieder van jullie thuis zou kunnen gaan doen. Werken met kaart en kompas viel al snel af. Want hoewel het misschien bést leuk is om van je huis een zo nauwkeurig mogelijke kaart te gaan maken… hé, misschien is het toch wel een idee! Zeker als je het combineert met het maken van foto's; bijvoorbeeld iets zoals dit.

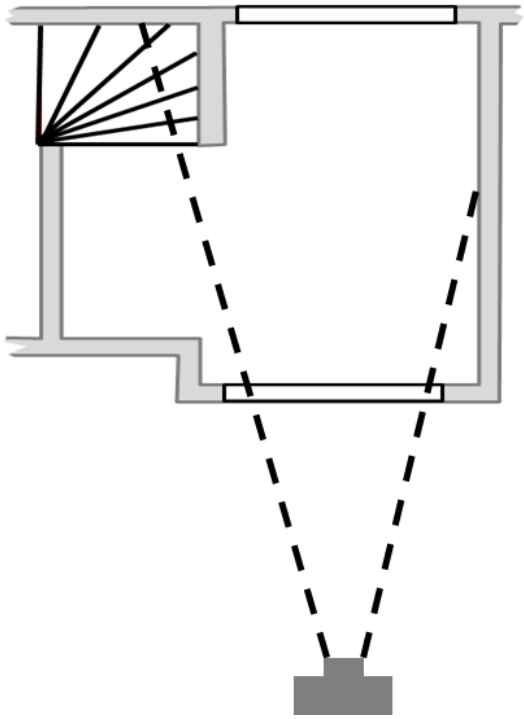

Maar als je zo je hele huis in beeld hebt gebracht, wat dan? Een spelletje Hollandse Leeuwen of trefbal of… in de huiskamer zal ik jullie natuurlijk nóóóóóit aanraden. Al is het alleen maar vanwege al die boze e-mailtjes die ik dan van jullie ouders zal gaan krijgen; zoiets als: 'Dankzij dat gewéldige idee van u liggen nu ál mijn porseleinen beeldjes in diggelen' of 'dankzij dat potje trefbal moet onze kat nu in therapie'. Dus, (helaas) ook dat (geweldige) idee viel al direct af. En toen schoot me een gewéldig idee te binnen… kampvuren. En hiermee bedoel ik NIET dat jullie een vuurtje bovenop de eettafel moeten gaan stoken, maar jullie kunnen diezelfde eettafel wél gebruiken om jullie eigen kampvuren te gaan

maken… of om precies te zijn, jullie eigen kampvuurtjés. Het is natuurlijk niet de bedoeling dat deze ook daadwerkelijk worden aangestoken, want dat zou zonde zijn. Ze kunnen namelijk een hele mooie versiering voor je kamer zijn. En als je ze héél nauwkeurig bouwt, mogen ze misschien zélfs wel in de woonkamer staan. Naast die porseleinen beeldjes. En wil je weten wat ik hier nu precies allemaal mee bedoel, kijk dan maar eens naar de volgende voorbeelden.

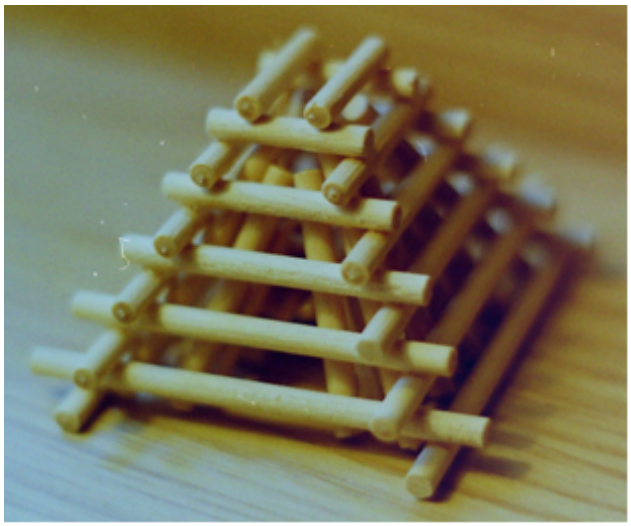

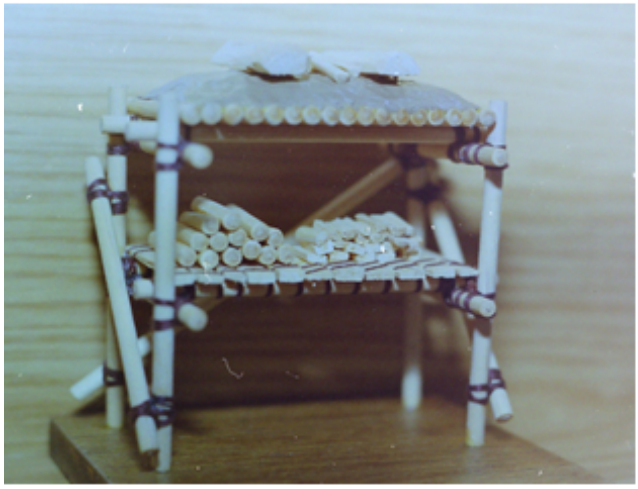

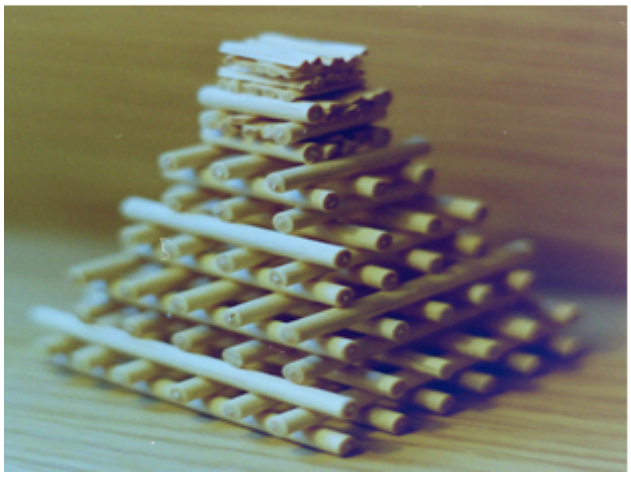

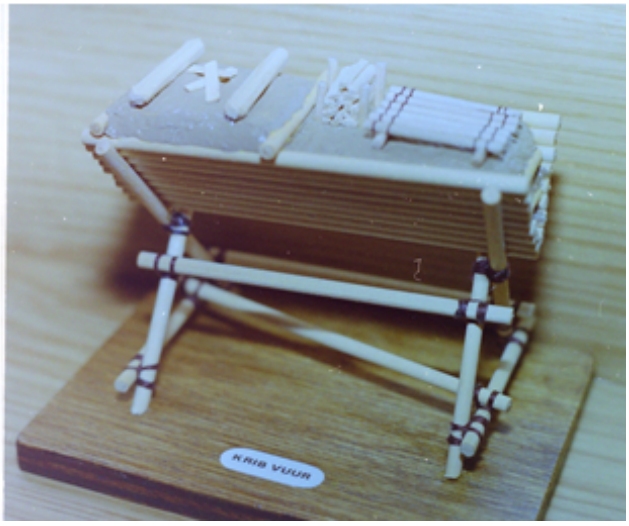

voorzitterscolumn

Een raar jaar...

2020 is voor iedereen een bijzonder jaar geweest. Ook voor scouts. We hebben veel leuke activiteiten moeten schrappen. Kampen gingen niet door, opkomsten werden stil gelegd, en we konden ons clubhuis minder gastvrij openstellen dan we willen.
En dan op het eind van het jaar nog een lockdown om de kerst mee in te gaan. Niet het beste scoutingjaar dat je je voor kan stellen. Tegelijk hebben we veel moois gezien. Bij de eerste lockdown was er snel een online programma. Leiding, ouders en leden waren super flexibel in het aanpassen van opkomst tijden. Er werd goed op elkaar gelet, en meegedacht hoe we onze activiteiten zo corona proof mogelijk kunnen inrichten. En vanuit Scouting Nederland werden we telkens de dag na een persconferentie geïnformeerd over wat de nieuwe maatregelen voor scouting betekenen. Wat een teamwork en wat een veerkracht. Dat is ook echt scouting!

Dit jaar sluiten we dus niet af met de traditionele boerenkoolmaaltijd, maar met deze groet in VLG zwart op wit. Helaas is het ook een afscheid van dit groepsblad. In deze tijd van online communicatie gaat ook de VLG over op meer digitaal uitwisselen. We blijven dat doen met de inzet van leden en leiding, want onze scouting verhalen zijn de moeite van het delen. Met dit afscheid van het groepsblad in huidige vorm wil ik iedereen die aan dit belangrijke communicatie middel heeft bijgedragen hartelijk danken. Jullie rapportages, nieuwtjes en foto's waren een mooi overzicht van wat we doen en wie we zijn. Blijf ze dus vooral delen, maar nu via de digitale weg. Een heel bijzondere dank is verschuldigd aan onze groepshistoricus Bart van der Lugt. Al jaren zet hij zich in voor het groepsblad, EN in het documenteren van de geschiedenis van onze groep. Dank Bart voor het vormgeven van ons mooie verenigingsblad (en voor het helpen herinneren als ik weer eens laat was met een column!). We hopen van harte dat je de geschiedschrijving van scouting VLG tussen 1923 en 2023 gaat volmaken. Op naar 100 jaar VLG.

Maar voor nu eerst: fijne kerst en een zeer goed 2021 gewenst. Blijf gezond allemaal!

Joanneke van der Nagel
voorzitter